

# Békeharang.

A PÜSPÖKI METHODISTA EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

VIII. évfolyam.

Budapest, 1917 Március hó 1.

5. szám.

## Meggyökerezvén. *Rol 2, 8.*

Számos képben világítja meg a Szentírás az embernek Istenhez való viszonyát. Aszerint, hogy életünk mely oldalát tekintjük, változik a kép. Így mondja Pál apostol a kolosszébelieknek, hogy „gyökerezettek” legyenek az Úr Jézusban. Minő szép és tanulságos e kép. A gyökér a földbe ereszkedik. A keresztyén ember mélyedjen el az Úrban. A gyökér szorosan odasimul a földhöz. A keresztyén ember és az Üdvözítő között se legyen semmi elválasztó körülmény. A legbensőbb viszony álljon fenn közöttük.

Nézzük azonban a gyökér feladatát közelebbről. Mindenek előtt szembeötlő, hogy a növénynek szilárd helyzetet biztosít. A növény gyökerének köszönheti, hogy nem minden szellőcske dobhatja ide s tova. Nem-e azt akarja mondani szent Pál, hogy támaszunkat Jézusban keressük? Az élet viharaiiban megállhatjuk helyünket, hogyha Őbenne vagyunk gyökerezettek.

Attól a pillanattól kezdve, amikor az ember búcsút vesz a „világtól” és Isten szolgálatába lép, állandóan megkönyöröl a gonosz, hogy megingassa elhatározásában. Ha csak felületesek vagyunk, ha álláspon-  
tunk nem eléggé szilárd, ha meggyöződésünk nincs kellőleg megalapozva, ha hitünk gyökérszájai nem ereszkedtek elég mélyen, akkor végzetes veszedelembé jutunk. Ezért mondja Pál apostol, hogy legyünk „meggyökerezve”.

A gyökérnek azonban nem az egyetlen feladata, hogy szilárdságot kölcsönözön a növénynek, fának, hanem hogy a tápláló anyagokat a földből megszerezze. Minél erősebb a gyökér, minél mélyebben ereszkedik a földbe, annál nagyobb eredménnyel fogja feladatának ezt a részét megoldani.

Mily boldog az a keresztyén, aki felismerte erejének kútforrását. Aki tudja, hogy honnan szerezheti be a táplálékot, hogy az élet harcaiban el ne gyengüljön. Jézus velünk kíván lenni szüntelen. Minden bajban, minden munkában, előttünk akar járni. Ezt azonban csak az tudja, csak az tapasztalja, ki hitben elmélyedt, meggyökerezett Őbenne. Ezek jól tudják, hogy nincs az az idő, nincs

az a helyzet vagy állapot, melyet Isten nem fordíthatna javunkra.

De hitünk szájai mindinkább csak úgy erősödhetnek meg Őbenne, ha minde-  
nek előtt érintkezésbe jutottunk Vele. Ez pedig nem magától történik. Az emberek százai élnek a világban, anélkül, hogy csak valamit is tapasztaltak volna Isten szeretetéből. Ezért tagadják is azt. Persze, hogy a vaknak is nehezebb esik hinni a természet fenségében, a süketnek a zene isteni hatásában, így hogyan tudhatna valaki Isten szeretetéről, aki nem hisz Őbenne? Amint a fényről a szem, a hangról a fül szerez tudomást, úgy Isten szeretetéről, a hit segítségével szerez tapasztalást az ember.

Ha tehát mindinkább megerősödni kívánsz, ha megakarod szilárdítani állás-  
pontodat a világban, úgy vedd figyelmedbe szent Pál tanítását. Meggyökerezvén Őbenne, napról napra szebb tapasztalásokat fogsz szerezni Isten kegyelméről és magad is nagyobb örömet fogsz találni a jé-  
zusi szeretet gyakorlására.

## Orvosság.

Mindenki látja, mindenki tudja:  
A társadalom beteg, nagy beteg,  
Sorvasztó lázkor pusztítja, bántja;  
Égető kérdés: ki gyógyítja meg?

Mint a láncról elszabadult vad,  
Akként rombol a vészés szenvedély.  
Sorsában kevés, aki megnyugszik  
S szebb és boldogabb jövőt nem remél.

Pedig a kincs, a dicsőség s hirnév  
A lélek szomját nem olthatja el;  
A hit fenséges virága nélkül  
Olyan üres, oly sivár a kebel!

A gyógyszer ott van az Úr kezében,  
Mely folyton áldást oszt és hint reánk:  
Ő igazsága az égig felhat,  
Könyörületét rebegetheti szánk.

Az a sok orvos és tanácsadó  
Mind, mind ember és gyarló egyaránt:  
Tanácsunk az Úr jobb keze nélkül  
A nagy örvénybe még mélyebbre ránt.

Az út előttünk világítva áll:  
Gyógyírt, fanácsot a Biblia ad,  
Ott az igazság, szent Fia mondja;  
Azon járjunk, bár gúnyol a világ!

Nem ingadozva, Istenben bizva,  
Ha megfutottuk híven utunkat:  
A mi reményünk: Jézus — a mennyben  
Fejűnkre örök szép koszorút ad!

Jámborné Székely Lilla,

## Szükségben tanul az ember imádkozni.

Egy németországi városban lakott egy kegyes prédikátor és egy istentelen ügyvéd. Ez állandóan gúnyolta és üldözte amaszt. A prédikátor ellenben szüntelen kérte az Urat, hogy valamiképen megtérítene az ügyvédet. Ekkor nagy inség támadt és különösen ama város lakói szenvedtek sokat. Az ügyvéd, teljesen elszegényedett. Gyermekai már néhány nap óta éheztek s keservesen kiáltoztak kenyérért. „Kedves gyermekeim” mondá az apa, „pénzem, ezüstöm, mind elfogyott; többé semmit sem tehetek értetek, de még imádkozni fogok.” Ekkor kiment a város szélére, térdre borult, Istennek megvallotta bűneit és kérte hogy mentse meg gyermekeit, akik éheznek; ha neki szevednie is kell érdeme szerint. Ha pedig Isten megtartaná, úgy mindhalálig hű akar lenni Hozzá.

Az imádság után felállott és haza ment. Az úton öngyilkossá akart lenni, de a kísértést legyőzte. Mikor haza érkezett, a gyermekek ujjongva fogadták: „Van kenyérünk, Apa van kenyérünk!” Az apa hamarjában hinni sem akarta. „Igen, igen!” mondák a gyermekek, „a gabonát már a malomba is küldtük!” — „Olyan sok van nektek hogy a malomba küldhettétek?” mondá, még inkább csodálkozva. Ekkor elbeszéltek, hogy térdre borulva könyörögtek Istenhez, hogy csak apjukat küldje vissza nekik, ha kell inkább vele hálnak meg éhen. Mialatt imádkoztak zajt hallottak kívül és mikor kinéztek, idegen embert pillantottak meg, aki nekik két véka rozst hozott és így szolt: „Jó étvágyat kívánok hozzá!” Erre kocsián, ismét eltávozott, anélkül hogy a jóltevő nevét elárulta volna.

Ekkor az ügyvéd maga ment a malomba egy kevés lisztért, amiből levest készítettek vacsorára. Azután meglátogatta a prédikátort, akit mindedig üldözött és tőle bocsánatot kért csunya viselkedéséért. Most tudta meg, hogy a prédikátor már régóta könyörög megtéréséért, ami még jobban

megindítja és megalázza. Most elbeszélte az ügyvéd a lelkésznek, hogy hogyan jutott két véka rozshoz és miután egyikük sem tudta eltalálni, hogy ki lehet a jóltevő az ügyvéd az esetet különös isteni segedelemnek tekintette. Házában kegyes énekek lettek hallhatokká és felszólította övéit, hogy térjenek meg az Urhoz, aki őt nagy szükségben megsegítette.

A lelkész utánajárt az ügynek és végre attól a férfitől magától, aki a rozst adta, megtudta, hogy neki biztos értesítése volt, miszerint Lengyelországból hamarosan fog gabona érkezni. Miután pedig neki még addig az ideig két véka feleslege volt, elhatározta magát, hogy annak adja oda, akit neki Isten mutatni fog mint olyat, aki a legnagyobb inségben van. Erre ide s tova járt míg egyszerre gyermekek kiáltását hallotta egy házból. Mikor közelebb ment, hallotta, hogy a gyermekek imádkoznak: Isten küldd vissza apánkat, hogy aztán ha kell együtt halhassunk meg éhen. „Ez az a hely, gondold magában, De mikor megtudta, hogy ez az istentelen ügyvéd háza, megakarta változtatni elhatározását, de a gyermekek könyörgése megindította szívéit, úgy hogy otthagya a két véka rozst. De kívánta, hogy nevét az ügyvéd sohase tudja meg.

## Szerkesztői rovat.

Egy igen szép hadi esküvőt tartottunk csütörtökön február hó 8-án Szenttamáson. Schmidt János, táviró ezredbeli, négyszeresen kitüntetett, őrmester és Gehl Katalin kisasszony fogadtak egymásnak örök hűséget. Ez alkalomra az imaterem szépen fel volt díszítve. E sorok írója az ifjú párnak az első tesszalónikai levélnek 5. részéből a 16. 17. és 18. verseket olvasta fel és kérte őket, hogy új életüket e szent tanítás szerint rendezzék be és biztosította őket, hogy ez esetben az Úr áldása mindig kísérni fogja őket útjaikon. Szívükből kívánjuk az ifjú párnak, hogy a háború, mely őket egyelőre elválasztja, mielőbb véget érjen, hogy azután együtt új és boldog életet kezdhessenek!

Miután a vonatok részben be lettek szüntetve és a még közlekedők is óriási, még soha nem hallott késéssel futnak, az az állomásaink kiszolgálása nagy nehézségekbe ütközik. Szinte lehetetlenné vált a vasárnapok megszokott kihasználása. A vonatokon néha egy egész napot elkell tölteni még egy órát utat befutnak. Multkor Obecséről tíz órát, Verbászról egyszer hat, egyszer meg hét órát késéssel érkezünk haza Ujvidékre. A szenttamási vonatnak meg pláne 12 vagy 14 órát késése volt multko-

rában. Öt-hat órai késés már megszokottá vált. Kérjük ezért a kedves testvéreinket is, hogy a prédikátorok már amúgy is nehéz helyzetére tekintettel legyenek. Az utazást, ha nem is fogjuk teljesen beszüntetni, mindenesetre kénytelenek leszünk tetemesen redukálni.

Hogy az alkohol milyen sok bajba sodorhatja az embert, azt a napokban egy katona tapasztalhatta. Sokat ivott és ittas fővel ült be az országházba és egy ideig hallgatta a képviselők tanácskozásait. Az alkohol azonban hamarosan elaltatta. Egyszerre álmodott, mint mondja, a harctéren rohamra indult. Csakhogy az álomból hamarosan felriadt. A három golyó, amit kilőtt pisztolyából, nagyokat dördült. És a közelben állók hamarosan kicsavarták kezéből a revolvert. A parlamenti őrség letartóztatta és átadta az illetékes katonai hatóságnak. Így még nincs vége az ügynek, hanem a részegségnek keserű hatását csak ezután kell majd végig szenvednie! Így sodor az alkohol, egyébként egész ártatlan embereket óriási bajba! Jobb azért tartózkodni az ilyen veszedelmes italtól!



## Mire tanítsa a háború az asszonyokat?

Az alábbi sorokat közöljük egy svájci lapból. Dr. Gerberné tartott a fenti cím alatt egy előadást és ama beszédnek csak töredékét közöljük itt:

„... Mire tanít bennünket a háború? Dolgozni tanít meg; nevezetesen dolgozni a jövőért is, nemcsak a jelenért. Különösen a nevelési munkában. Hirtelen meggyőződhattünk róla, hogy mire van szükségünk: Erős, hű, megbízható józan férfiakra. Olyan férfiakra és nőkre, akik áldozatokat tudnak hozni, kiknek van erejük és nagy, meleg és bő szívéjük.

... Megakarjuk komolyan tanulni, amit mi asszonyok a nép nevelésében elmulasztottunk és amit másképen kell csinálnunk.

Mert hát, ki is a nép? Nem-e azok a fiúk és leányok, akik a mi kezünkön és házunkon át jutottak a világba, akiket mi szültünk és neveltünk, akik a mi sajátságainkat viselik magukon és a mi befolyásunk alatt növekedtek. Az ő életük képezi néhány évtized múlva a népeletet, az ő külső és belső egészségük, alkalmasságuk és erejük, a nép erejét és az erkölcsi értékét.

Mi anyák, és anyai szívű nők, mi képezzük a front mögött ama hadsereget, amelynek néhány év múlva a fronton kell küzdenie; a férfiak és nők ama hadseregét,

amely rövid idő múlva apák és anyákból, tanítókból és nevelőkből, birókból és törvényalkotókból, a legkülönbözőbb munkások és munkásasszonyokból áll, arra hivatva, hogy e haza boldogságáért munkálkodjanak. Ezért nevelhetünk mi asszonyok mintegy teljesen egyedül egy egész új nemzedéket és vele teljesen új és jobb idöket teremthetünk. A családban, a gyerekszobában, a bölcsőben, az anyai szívével, nevelődik az új ember. „Az a kéz, amely a böcsőt tartja, tartja a világot.“ És az, amit ez „új emberből“ csinálunk, az a nagy, erőteljes, nemesítő — vagy pedig satnya, silány vagy ártalmas hozzájárulásunk, melyet mi asszonyok az emberiség javáért hozhatunk.

Vége egy utolsó szót, egy arany szót, melyre a háború tanított úgy, ahogy azelőtt soha nem tanulhattuk. E szó így hangzik: Szeretni; szeretni és szolgálni. Csodálatos és nagyszerű, hogy az asszonyaink, hogy megértették és gyakorolták ezt, amint ezt mindenki láthatta, mikor a férfiakat a mozgosítás a háztól és tűzhelytől elszólitotta. Ekkor megmozdult minden kéz. Előkeiök és szegények, fiatal leányok és öreg asszonyok, a falusi asszonyok és a városi hölgyek egyesültek közös munkára és sokféle segítő és mentő intézmény létesítésére. Mint egy a szeretetnek általános mozgosítása volt az, amely minden szívet felhevített és megindított. Csak egy kérdés létezett: Hol és hogyan segíthetünk?

Testvérem, ugyan csak a háború nyomása alatt létezhet a szeretetnek eme mozgosítása? Vajjon elakarjuk-e ásni újra és várni akarunk, míg Isten vas kalapáccsal kezd kopogtatni? Oh nem, a szeretetnek mozgosítva kell maradnia!...“

Azt hisszük, hogy amit Dr. Gerberné a svájci asszonyoknak mondott, mi is megoszthatjuk: Nagy és szép hivatása van az asszonnak, különösen az anyának! Sajnos oly kevés anya fogja fel teljesen nemes hivatásának végtelen értékét és azért oly kevesen tudnak igazán örülni életük magas feladatainak. Pedig csak az az igazi anya, csak az fogja igazán betölteni hivatását, aki tudatában van annak, mit bizott reá Isten és mit vár el tőle a hon. Reméljük, hogy a háború ezen a téren is üdvös változást hoz és amittől eddig sokan irtóztak, azt ezentul büszkén és örömmel teljesítik. Igen, nagy, talán a legnagyobb és legszebb munkát bízta reá Isten! A szeretet alkalmassá fog tenni nagyszerű hivatásodra!



## Csodálatos menekülés. 2004. 11. 7.

1882. szeptember 3.-án egy külön vonat Freiburgból Colmár felé Hugstettennél rette-

netesen elszerencsétlenedett. Ezen a vonaton volt Colmárból és Münsterből az evangélikus ifjúsági és férfi egyesület 26 tagja; akik Freiburgban voltak egy alapítási ünnepségen. Egy házias ember, aki feleségét Colmárban hagyta, a bibliárus Nussbaum Dániel, a 26 egyesületi tag csodálatos megmeneküléséről a következőket beszélt el:

„Még a vonat elindulása előtt óriási villámlás és mennydörgés mellett nagy vihar volt. Az úton legelőször: „Jézus nagy vezér“ . . . majd pedig: „Öröm-e embernek élni . . .“ énekeket énekeltük. Egy férfi és egy nő ült még velünk a kocsiban, akik mulatságból utaztak velünk. Az asszony úgy nyilatkozott, hogy boldog napja volt. Én az igazi boldogságról szóltam neki; amint a zsoltáriró mondja: „Testem és lelkem örülnek az élő Istenben.“ Egy gúnyolódó ezt mondta: „Ha a pokolba jutok is, csakha lesznek cimboráim.“ Azt feleltem rá, hogy a gazdag ember a pokolban nem kívánta magához testvéreit.

Közben észrevettem, hogy a vonat sebesen robog tova. Hangosan fohászkodtam: „Jézus, nagy vezér!“ Alig mondtam ki e szavakat, rettenetes robaj támadt és kocsink felfordult; tizen feküdtünk egymáson; a legalsó nyaka a sinen volt. A világosság kialudt és félelmetes sötétség vett körül bennünket. A legalsó velem együtt így kiáltott: „Uram, könyörülj rajtunk!“ és feleségemre gondoltam.

De hamarosan összeszedtük magunkat, felkeltünk és a sötét kocsiban eligazodtunk. Az oldal ablakokat kerestük, amelyek most felül voltak. Egyik a másikat kiemelte az ablakon és így mindnyájan sértetlenül kikerültünk. Az ifjúsági egyesületből valók egyike sem sebesült meg, csak kettőnek ruhája szakadt el. Mikor így kívül voltunk, megöleltük egymást és hálát adtunk a hű Istennek, hogy ily kegyesen megmentett bennünket.

De mit kellett látnunk most! Amint látszott, a mi kocsink volt az egyetlen, amely csak felborult, a többi mind össze volt törve zúzva és egy rettenetes romhalmazzá alakítva. Csak a vonatnak hátulsó részéből állt még néhány kocsi a síneken. Minő jajveszékés támadt egyszerre! És még mindig korom sötétség volt körülöttünk.

Végre fáklyák kerültek elő, melyek megvilágították a pusztulás színhelyét. Itt egy asszony hevert láb nélkül, ott egy férfi félkarral, amott egynek arca letépve; egy asszony egy kocsi kerekére volt csavarva, négyen-öten feküdtek egy tengely alatt. Halottak és haldoklók heverték egymás mellett, mások jajveszékáltak a romhalmaz alatt — rettenetes zavar uralkodott.

Elkezdték a halottakat és haldoklókat

előkeresni. Beszéltem a sebesültekkel és Jézushoz utasítottam őket. Egy kis leánnyal imádkoztam, aki így kiáltott: „Édes anyám lába hiányzik és nekem is csak fellábam van!“ Egészen kimerülve jutottunk vissza Freiburgba és éjjelen át az Otthonban maradtunk. Elolvastuk a 103. Zsoltárt, reggel meg a 121.-iket és ismételten megköszöntük Istennek szerencsés megmenekülésünket. Mikor haza értem, feleségemnek nyakába borultam és soká nem tudtunk szóhoz jutni, hogy hálánknak és örömünknek kifejezést adjunk. Most pedig újra hűen és örömmel akarom tovább szolgálni Uramat, mert az Ő kegyelme és hűsége nagy.“

## Szívvel-lélekkel.

Egy dán katona a harctérről írt haza szüleinek egy levelet. Aláírása a következő volt: „Szerető Nielsek szívvel-lélekkel dragonyos.“

Ime, ez az ifjú feltétlenül a maga helyén van. És alkalmasint be is tölti helyét. Hogy éppen olyan magas-e, mint egy dragonyosnak lennie kell, hogy a lován pompásan tud-e ülni, hogy karja jól bírja-e a kardot — minderről nincs tudomásunk. Mi nem is igen tudjuk, hogy mi mindennel kell egy első osztályú dragonyosnak rendelkeznie, talán száz dolog tartozik hozzá. De a fő feltételt ismerjük és ezzel rendelkezik: ő dragonyos szívvel-lélekkel. És ez átsegíti őt minden egyéb akadályon, mely lehetséges.

Igen, dragonyos szívvel-lélekkel, tengerész szívvel-lélekkel, földműves, cipész, kovács szívvel-lélekkel, anya szívvel-lélekkel, béres, cseléd, szívvel-lélekkel, ez ér valamit, ebben örömünket lephetjük.

Elöttem áll Niels, a dragonyos; most csatolja fel a nyereg szíjakat, felteszi csákóját, nyeregbe veti magát. Bátran ül a lovon, tekintetéből azt olvashatnók ki, mintha a királlyal magával sem cserélne. Kezét csipőjére tette. Kardja oldalán csörömpöl. Így lovagol előre Niels, dragonyos szívvel-lélekkel, készen királyért és hazáért küzdeni.

Vajjon te is szívvel-lélekkel vagy-e az, ami vagy? Ha nem, úgy legyél azzá.

### Békeharang

— Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. —

Előfizetési díj egész évre 1 korona. Porto külön.

— Tíz példányt portomentesen küldünk. —

Megrendelések és pénzküldemények a következő címre intézendők:

**Keresztvény Könyvesház, Budapest**  
VI. Felsőerdősor 5.

Felelős szerkesztő: **Jakob János, Ujvidék**  
Jenőherceg-utca 5.

Kiadó: „Keresztvény Könyvesház“ k. f. Szöv.

# Békeharang.

A PÜSPÖKI METODISTA EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

VIII. évfolyam.

Budapest, 1917 Március hó 15.

6. szám.

## A haza.

Március tizenötödikén édes hazánkban mindenütt szabadság ünnepeket rendezünk. Mindenfelé öröm és lelkesedés tölti be a magyar szívet. Nagy dolgot cselekedett Isten 1848 március 15.-én magyar hazánkban. Csak most lett a magyarnak igazán hazája. Szabad ember csak szabad hazában lehet otthon.

Hogy mit ér az embernek a haza, azt megmutatta a magyarnak 1848, de nem kevésbé van alkalmunk erről meggyőződni napjainkban. Mindent a hazáért! Ez a jel-szavunk ma is. Oda adjuk vagyunkat és erőnket. Szolgálatába állítjuk tehetségünket, feláldozzuk érte életünket!

Hamarjában meg sem mondhatjuk, hogy mi nekünk a haza? Csak érezzük, hogy mindenünk. Érte oda adunk mindent és nélküle semmiknek és boldogtalannak tartanánk magunkat. Ezért már a régiak is édesnek meg dicsőnek mondták a hazáért való halált.

Igy a lelki hazája is a legnagyobb kincse az embernek. Ha szomorúság és bánat környékez meg, azzal vigasztaljuk magunkat, hogy másként lesz az az örök hazában. Ott nincsen bűn, nincsen szomorúság, nincsen szenvedés. Nem is lehet igazán boldog az az ember, kinek földi hazáján kívül nincs örök hazája is.

Hogyan juthatunk el az örök haza megismeréséhez? Bizonyára sokan vannak, akik sejtik, hogy lennie kell és vágyódnak is utána, de nem tudnak keresztül hatolni annak megismeréséhez. De ha látjuk, hogy Jézus tanítványai meg az első keresztények is mind, mily lelkesedéssel beszéltek az örök honról, meg vagyunk győződve róla, hogy a hit által élvezték az örök haza polgárainak örömeit. Szent Pál apostol leveleiben azt olvassuk, hogy örömmel gondolt az örök hazára és vágyódott amaz idő után, amikor egyszer beléphet abba. És Pál apostol valamint minden más keresztény az Írásban megmutatott úton jutott el az örök haza megismeréséhez. Jézus eljött, hogy az elveszett bűnös embereket megkeresse és nekik nyugalmat és békességet biztosítson. Aki

Öbenne hisz, aki Ő után jár az jut el ama bizonyosságra, hogy ha e földi pálya futását befejezi, nincs vége mindennek, hanem hogy csak akkor kezdődik el az igazi boldogság.

Amint hazafit nem képzelhetünk el magunknak haza nélkül, úgy nincsen igaz keresztény az örök hazáról való boldog meggyőződés nélkül. Állj meg e szép és nagy napon és tekints szivedbe nem hiányzik-e ott az örök honról való meggyőződés? Ha igen, úgy kérd Azt, aki egyedül tehet igazán szabaddá, Jézust, mutassa meg neked, hogy mit kell cselekedned. Tárd fel őszintén szived előtte és Ő nemcsak megbocsátja bűneidet, hanem felnyitja szemeidet, hogy gyönyörködhes az örök hon jövő boldogságainak szemlélésében.

## Ismét magyar lett a magyar...

Ismét magyar lett a magyar,  
Mert ekkor nem volt a,  
Hogy is lett volna? Szolga volt.  
S nem magyar, aki szolgál!

Ismét magyar lett a magyar,  
Billincset összetörte,  
Mint összel a száraz levél,  
Csörögve hull a földre!

Ismét magyar lett a magyar,  
Kardot ragad kezébe,  
Kardján a napsugár ragyog  
S a bátorság szemébe!

Ismét magyar lett a magyar,  
Lángol, piroslik arca,  
Kitűzött zászló mindenik,  
Amely jelt ad a harcra!

Ismét magyar lett a magyar,  
Egy szív miliók keblében,  
És dobbanása rémület  
Az ellenség fülében!

Ismét magyar lett a magyar,  
A síkra állt vitézül,  
És a világ, a nagy világ,  
Csodákat látni készül!

Ismét magyar lett a magyar,  
S világ végéig az lesz,  
Vagy iszonyuan és dicsőn  
Mind, mind egy szálíg elvesz!

Petőfi Sándor

## A győzedelmes élet titka.

Jézus Krisztus azért jött erre a világra, hogy az engedelmisség útján járjon Bethlehemtől kezdve a Golgotháig és föl egészen az Atyánál való dicsőségbe. És Ő így szól mindannyiunkhoz: A ki az én szolgám akar lenni, az kövessen engem. Jézusnak szüksége van reánk és arra, hogy kövessük Őt, hogy így általunk elvégezhesse az egész világon a maga munkáját. Ez, hogy kövess engem két dolgot jelent. Először azt, hogy Őt, a kit követünk, sohase veszítsük szem elől, és másodsor hogy ne felejtjük, hogy Ő nem küld soha senkit sem egyedül maga előtt, hanem hogy mindig velünk akar jönni. Az Úrnak minden ember számára megvan a maga terve, sőt minden egyes életet az egész világ szempontjából fel akar használni, mert Jézusnak az a célja, hogy az egész világot elérje, illetőleg megnyerje. Jézus igazi tanítványainak az egész világot át kell tekinteni tudniok. Bármely országban legyen is otthonuk, szívöknök az egész, messze világért égni kell, a mint a Mester szíve ég. Jézus Krisztus nemcsak a zsidókhoz jött, hanem a zsidók által az egész világhoz. Nem csupán Palesztináért jött; ez csak az ajtó volt számára, melyen keresztül elérte az egész világot, melyről szíve oly égő szeretettel gondoskodott. És így küld Ő bennünket is ki „a világért”. Ez nem azt jelenti, hogy mindnyájan misszionáriusokká legyünk, a Mesternek mindenhol van szüksége emberekre, a kik rendelkezésére állnak, de az mindenkire áll, hogy meg kell ismernie a Mester tervét a maga életére vonatkozólag s a szerint kell igazodnia.

Az Isten terve szerint való élet pedig győzedelmes élet.

Három dolog szükséges ehhez: Istennek világos ismerete, feltétlen engedelmisség és szeretettel teljes szív.

1. Ez a világos ismeret azt jelenti, hogy Jézus Krisztust annak ismerjük meg, a ki Ő valóban, és hogy ez a megismerés életünknek minden részletére hatást gyakoroljon. És nemcsak Urukról kell tiszta ismeretet szereznünk, mint megfeszített, feltámadott és újra eljövendő Megváltóról és Királyról, nemcsak az egész világra szóló tervét kell elismernünk, hanem — s reánk

nézve ezen fordul meg minden — meg kell találnunk ebben a nagy tervben a magunk helyét és azt el kell foglalnunk.

2. A feltétlen engedelmisség alatt a diadalmas életben nem valami rabszolgai engedelmisséget kell értenünk, távolról sem, hanem a léleknek és a szívnek engedelmisségét. Van rabszolgai engedelmisség is, mely lelkiismeretesen az utolsó betűig betölt minden írott törvényt, de az igazi engedelmisség abban áll, hogy megértsük, mit akar Jézus, hogy cselekedjünk, és ez befolyásolja egész életünket, és így azt cselekedjük, a mire Ő indit. Nem régiben erre vonatkozólag kikerestem néhány gyakorlati példát a bibliában. Ezeknek az alapján meg szeretném mutatni, hogy csak a teljesen kiszolgáltatott élet lehet győzedelmes élet. Lehet Isten-ismeretünk engedelmisség nélkül, de ez macacsságra vezet. Igen jó példa erre Saul király története az ótestamentumban. Nincs retentesebb dolog egy emberre nézve, mintha világosan látja Jézusnak e világra és saját életére a világon vonatkozó terveit és aztán minden világos látásának ellenére öntudatosan hátat fordít neki a helyett, hogy beleilleszkednek. Az engedelmisség nélküli ismeret elhomályosítja lelki szemünket; példa erre Judás. Nem szabad elfelejtenünk, hogy Judás életében megvolt rá a lehetőség, hogy olyanná legyen, mint például János apostol, épúgy mint Jánoséban, hogy olyanná legyen mint Judás. De még többet akarok mondani, de igazán a legmélyebb tisztelettel: Judásban egyenest a krisztusi jellem lehetőségei voltak meg, a mint ezek megvannak minden emberben. Judás azonban saját maga irányította magát. Egyes dolgokra vonatkozólag világos látása volt, de nem engedelmeskedett neki, hanem engedte, hogy alacsonyabb motivumok irányítsák és vezessék félre és így lelki látása elhomályosult. Mindnyájan tudjuk, hogyan fejezte be életét és minden ember számára megvan az ilyen szomorú vég lehetősége. Isten megismerésével részleges vagy látszólagos engedelmisség is járhat. Erre vonatkozólag is említsek példát a bibliából? Ott van az Apostolok Cselekedeteiben Ananiás és Saphira esete. Megismerték Istent és az Ő akaratát és úgy tettek, mintha egészen azon az úton járnának, melyet a Mester mutatott és mégsem jártak azon. Ez csak részleges engedelmisség volt, látszólagos engedelmisség és mindnyájan tudjuk hogyan végződött életük.

3. A győzedelmes életnek harmadik kelléke a gyöngéd szeretettel teljes szív. Megismerhetjük Istent, megérthetjük az Ő akaratát, engedelmeskedhetünk neki a nélkül, hogy szívünk igazán tudna szeretni. Erre

vonatkozólag is találunk példát a bibliában: Illést. Tisztán látta Istennek akaratát, Istennek szószólója volt Izraelben és engedelmeskedett neki. Ha mindjárt életébe került volna is, állhatatos maradt. De nézzük csak meg, nem örült-e annak hogy a Baal prófétaí leölettek. Vajjon azt mondta-e szívében hogy úgy kell nekik, vagy megsiratta őket? Kétségkívül Isten akaratát teljesítette, mikor leölte őket, de fájt-e a szíve értük? Megváltónknak hasonló esetben csaknem megszakadt a szíve. Hogy zokogott Jeruzsálem fölött! A hol a Szentlélek munkálkodik, ott van világos ismeret, van engedelmes lélek, van mélyen szerető szív, mely sir a bűnök felett, de ha mindjárt megszakad is, bizonyos dolgokat mégis engedelmesen elvégez. Hogy valakiben tiszta megismerés van és engedelmisség is, nem ritka dolog az, de milyen ritkán található meg valakiben együtt mind a három, ez a csodálatos összeállítás: ismeret, engedelmisség és mély szeretet. Van ismeretnélküli engedelmisségfele is, ez fanatizmus. Mózes megölte az egyiptomit; helyesen akart cselekedni, de hiányzott belőle az igazi ismeret. És a világon minden fanatizmus onnét magyarázható, hogy valakiben buzgó vágy van helyesen cselekedni, de nem tudja, mi a helyes. Saulus üldözte az egyházat, lelkiismerete szerint cselekedett, de nem volt helyes ismerete és ezért cselekedete is helytelen volt.

Szeretetlenküli engedelmisség nem egyéb rabszolgaságnál, ismeret nélküli szeretet pedig érzélgő gyöngeség és ingatagság. Péter szerette Urát, de nem ismerte meg Istennek akaratát és így megtagadta Jézust. A menekülő tanítványok az elárultatás éjszakáján szerették Mesterüket, de nem értették meg ennek az éjszakának a jelentőségét és célját, és elhagyták Őt, hogy saját életüket megmenthessék. A szeretet itt is ismeret nélküli volt, mely mindig ingatagságot és gyöngeséget szül.

Engedelmisség nélküli szeretet egyszerűen lehetetlenség, mert a szeretet mindig engedelmeskedik. Nem azért engedelmeskedik, mert kénytelen vele, hanem mert másként nem tehet, belső kényszer indítja erre, melyet nem valami külső behatás idéz elő. A győzelmi erő abban rejlik, ha a világos ismeret szeretettel és engedelmisséggel párosul. Csak ahol világos ismeret, örvendező engedelmisség van és emellett az odaadó szeretett lángja lobog, csak ott nyilvánulhat meg igazán Isten hatalmának teljessége és csak ott lesz győzedelmes az élet.

Gordon.

## Szerkesztői rovat.

A most folyó sorozások ismét többeket a haza szolgálatába szólítanak kicsiny gyülekezeteinkből. Így e „Békeharang“ szerkesztője is katona lett ezúttal. Ennek következtében a „Békeharang“ szerkesztésének feladata legközelebb másra fog bízni. Hogy mikor kell bevonulnunk, azt még nem köztölték velünk, de hosszab időről már alig lehet szó. Tudván azt, hogy mindenek Isten atyai rendelése szerint történnek, örömmel engedünk a haza hívásának. Reméljük, hogy mi is hozzájárulhatunk csekély erőnkkel a kivivandó nagy győzelemhez. Minél többen megyünk és minél nagyobb buzgósággal szolgáljuk édes hazánkat, annál hamarabb jön el az epedve várt béke!

A 4.-dik téli konferencia Szenttamáson febr. 18.-tól 20.-ig áldásos lefolyású volt. Első alkalommal vett részt benne Dr. Melle, missziói felügyelő úr. Vasárnap délelőtt ő tartotta meg az ünnepi beszédet és utána kiosztottuk az úrvacsorát. Este énekes ünnepély volt, melyen nemcsak a szenttamási két gyülekezetünk hívei, hanem igen sokan a közönség köréből megjelentek. Szébbnél szébb magyar és német nyelvű karónekeket és szöveget adtak elő testvéreink. Hétfőn és kedden Pál apostolnak a Rómaiakhoz írt levelének 5. és 6. részét magyarázták Dr. Melle, Sebele György, Kuszli Márk és e sorok írója. Este evangelizációs beszédek voltak. — Első alkalommal rendeztek a szenttamási magyar ajkú testvéreink társas ebédeket, amelyek nagy mértékben járultak hozzá, hogy e napok igazán kellemesekké lettek valamennyi résztvevő számára. A fesztelen társalgás közben némely komoly tárgyat beszélhettünk meg, amiről talán egyébként szó sem lett volna. Hisszük, hogy a szenttamási gyülekezetek számára ez áldásos napok maradandó gyümölcsöt teremnek.

Dr. Melle úr e bácskai gyülekezeteket csaknem kivétel nélkül meglátogatta. Mindenütt nagy gyülekezetek hallgatták áldásos beszédeit. A testvéreink mindenütt örömmel köszöntötték a missziói felügyelőnket, kinek erősítő és vigasztaló szavai különösen válságos napjainkban jó talajra hullottak.

A verbászi leány-egylet febr. 25.-én tartotta meg második évforduló ünnepélyét. Erre az alkalomra zsúfolásig megtelt nemcsak az imaterem, de a prédikátorok dolgozó szobája és az előszoba is. Igen sokan újra eltávoztak, mert számukra helyet adni nem tudtunk. Ismét meggyőződhattünk róla, hogy mily sürgősen van szüksége Verbászon a gyülekezetnek templomra. Sajnos a háború

megakadályozott bennünket nagyszabású terveink keresztülvitelében. — Áldja meg a jó Isten a verbászi leány egyesületet és adjon neki bőséges aratást a szorgalmas vetés után.

Riedinger Pál bécsi lelkészünk február utolsó és március első napjait Ujvidéken töltötte és négy estén áldásos prédikációkat tartott. Az ujvidéki gyülekezet tagjai bizonyára örömmel fognak visszaemlékezni még sokáig e napokra. Vasárnap március 4.-én Szenttamáson és Verbászon örvendeztette meg testvéreinket látogatásával bécsi vendégünk.



### Vilmos császár beszédeiből

Uralkodásomnak hosszú ideje alatt — már ennek huszadik évébe léptem — sok emberrel volt dolgom és sokat kellett részükről eltűrni, sokszor öntudatlanul, sokszor azonban sajnos tudatosan keserűen megbántottak. És ha ilyen pillanatokban a harag ki akart törni belőlem és a bosszú gondolata feltámadt bennem, akkor megkérdeztem magamat, melyik eszköz lenne a legalkalmasabb a haza lecsillapítására és a szelidség gyarapítására. Az egyetlen, amire találtam abban állt, hogy így szóltam magamhoz: Mindnyájan emberek, akár csak te is, és bár fájdalmat okoznak neked, mégis viselői a fényes magasságból való léleknek. Onnan felülről valók, ahová egykor mindnyájan visszatérni kívánunk. És a lelkük révén a Teremtőtől hordanak magukban egy részt. Aki így gondolkodik, az mindig enyhén fogja megítélni embertársait. Ha lehetséges volna, hogy ez a gondolat a nép körében talajra találna, a kölcsönös megítélésben úgy meg volna teremtvé teljes első feltétele. De ezt csak egy középpontban lehet elérni: az Üdvözítő személyében! Abban a férfúban, aki minket testvéreknek nevezett, aki mindnyájunknak példa gyanánt élt, az egyéniségek legnagyobbikában. Még most is átvonul a népek között és mindnyájan észlelhetjük szívünkben. Őreá tekintve kell népünknek egyesülnie, az Ő igéjére kell szilárdan építenie. Ezekről, mondotta Ő maga: „Ég és föld elmúlnak, de az én beszédeim soha el nem múlnak“. Ha így leszen, akkor sikerülni is fog neki.

1907. augusztus 31.

Önök a főiskolában indulás előtt állnak. Így szeretnék önöknek egy tanácsot

adni, amelyet nem szabad tréfásan venni, mert keserű komolysággal fogom fel én. Az alkohol népünkre nézve óriási veszedelem, amely, higyjék el, nekem nagy gondot okoz. Huszonhárom év óta uralkodom és így az iratokból, melyek kezemen átmennek tudom, mily sok büntettet követnek el az alkohol által. 1911. Augusztus 11.

Veled lélekben egyesülve mondom hálát Istennek a nagyszerű győzelmért, melyet az összes német törzsekből álló csapatok hőiesen küzdöttek ki. Isten velünk volt. Egyedül az Ővé legyen a dicsőség. Ő segedylen továbbra is.

Távirat 1914. Augusztus 24.



### A hiába való beszéd elkerülése. Jak. 3, 1.

Kerüld, amennyire lehet, a zajos társaságot; a világi dolgok megbeszélése ugyanis még akkor is hátráltatja a lelki életet, ha az időtöltésből történik. Azonfelül könnyen megfog s beszennyez bennünket a hiúság.

Szeretném, ha többször hallgattam volna s kevesebbet lettem volna emberek között. De hát miért beszélgetünk s mesélgetünk oly szívesen, mikor oly ritkán esik ez meg a lelkiismeret sérelme nélkül! Azért beszélgetünk oly szívesen, mivel egymás szavain vigasztalást keresünk és könnyíteni akarunk szívünkön. És különösen azon dolgokról gondolunk s beszélünk sokat, melyeket szeretünk és kívánunk, vagy amelyekről azt hisszük, hogy kárunkra vannak.

De fájdalom! Sokszor hiábavaló ez a törekvésünk! Mert ez a külső vigasztalás a belső és isteni vigasztalásnak nem csekély hátrányára van. Épen azért vigyáznunk és imádkoznunk kell, nehogy életünk ideje haszontalanul teljék el. Ha már épen beszélni akarsz és beszélned kell, épületes dolgokról beszélj.

Kempis Tamás.

#### Békeharang

— Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. —  
Előfizetési díj egész évre 1 korona. Porto külön.

— Tíz példányt portmentesen küldünk —  
Megrendelések és pénzküldemények a következő címre intézendők:

**Keresztvény Könyvesház, Budapest**  
VI. Felsőerdősor 5.

Felelős szerkesztő: **Jakob János, Ujvidék**  
Jenőherceg-utca 5.

Kiadó: „Keresztvény Könyvesház“ k. f. Szöv.